

3. nodaļa

Viesnīca

2. aprīļa priekšpusdiena

– Un tagad es jūs vedīšu turp, kur neviens nepiederīgs mirstīgais nedrīkst spert kāju. – Noslēpumaini smaidot, Daina noņēma no kakla ķēdīti ar kulonu lāses formā. Tā vienā pusē bija iegravēta lidojumam spārnus izpletusi kaija ar melnu actiņu, otra puse bija gluda. Piegājusi pie biežām tumša stikla durvīm, kas norobežoja pagrabstāva labo spārnu no nevēlamiem viesiem, Daina tuvināja kulonu sarkanai lāzera acij. Tā nozibsnīja, un durvis bez skaņas atvērās.

– Šī ir darbinieku teritorija, slēgtā zona. Lūk, pa labi darbinieku vannas istaba, veļas mazgātava un mūsu grāmatveža, finansista un drošībasnieka jeb, citiem vārdiem, mana vīra kabinets, diemžēl ciet, un atslēga pie viņa. Gaitenā galā spoguļstikla durvis ved uz darbinieku atpūtas telpām un guļamistabu – tur nakšņo tie, kuri attiecīgajā nedēļā te strādā. Bet te, gaitenā kreisajā pusē, aiz dzelzs durvīm un elektroniskajām atslēgām atrodas mūsu lepnums un lielākais noslēpums – SPA KAIJAS zāliņu žāvētava, smalcinātava, eksperimentālā laboratorija, neliela ārstniecības un kosmētisko līdzekļu ražotne un noliktava. Te drīkst ieiet tikai daži mūsu darbinieki.

– Tu gribi teikt, ka drīzumā skaistumkopšanas līdzekļu tirgū ienāks jauns un nopietns spēlētājs – zīmols *Kaijas*? – Anna drusku neticīgi piepacēla uzaci. Pagaidām par *Kaiju* produkciju pilnīgi nekas nebija dzirdēts, lai gan Zane vēriģi

sekoja kopjošās un dekoratīvās kosmētikas ražotāju jauniešiem. *Pašmāju brīnumu viņa neparko nepalaistu garām!*

– Jā un nē. Mēs jau kādu laiku strādājam ar savu produkciju – tepat, viesnīcas *spa* procedūru telpās. Arī skaistumsalonā *Rasas Lāse*, kurš no mums irē telpas un kurā var ieiet no ārpuses. Viņu saimniece Inta Lāsīte ir paša Dieva dota zāļu, augu un ziedu zinātāja – kādus tik brīnumus viņa spēj radīt! Krēmus, šampūnus, losjonus, tonikus, vannas pulverus un sāļus, tāpat attīrošos augu maisījumus organisma detoksikācijai. Viņa ir mūsu laboratorijas labais gars! Bet gan jau iepazīsieties un Inta jums visu pastāstīs, nē, nu, protams, ne visu, bet to, ko drīkst, – Daina pasmējās.

– Daina, vai tas nozīmē, ka veiksmes gadījumā, iekarojot savu nišu šajā tirgū, jūs un jūsu talantīgie speciālisti varētu kļūt par miljonāriem? – Zane pētoši paraudzījās namamātē.

– Teorētiski – jā. Praktiski... Šis ir tik nežēlīgs bizness, ka ikvienu jaunu spēlētāju konkurenti cenšas iznīcināt, kamēr tas vēl ir zīdaiņa autiņos, pat neļaujot attīstīties. Spiegošana, ideju zagšana, tenkas un baumas, *melnais piārs*, apmelojumi presē, sabotāža, galu galā – arī atklāta kaitniecība – tās visas ir tikai puķītes... Odziņas vēl būs... Nebrīnīšos, ja tuvākajā laikā kāds mēģinās nogalināt mani vai kādu no maniem darbiniekiem... Mūsu mīļie konkurenti vislabprātāk gribētu redzēt šo viesnīcu nosvilušu zilās liesmās – ar visu laboratoriju. Pirms vēl esam paguvuši iziet starptautisko sertifikāciju un sākt virzīt savus produktus plašākā tirgū. Nesen pat... – Daina Spožā pēkšņi aplusa, it kā viņai būtu iesāpējusies sirds, un dziļi ievilkā elpu. – Bet ienāciet labāk te!

Atvērusi spoguļstikla durvis, viņa aicināja *ciemītes* tālāk.

Darbinieku atpūtas telpa kopā ar guļamistabu bija pirmā stāva restorāna – *Zaļās ēdamistabas* – lielumā. Prāvākās telpas

vidū atradās ovāls tā sauktais saimes galds ar glītiem Vīnes krēslu atdarinājumiem, gar divām sienām – nelieli atpūtas krēsli ar maziem, apaļiem kafijas galdiņiem, vienā stūrī – liels drēbju skapis, otrā – prāvs, pusapaļš stūra dīvāns ar zemu žurnālgaldiņu, bet pie pretējās sienas – milzīgs plazmas televizors. Varēja redzēt, ka uz darbinieku ērtību rēķina taupīts netiek. No atpūtas telpas durvis veda dziļāk – apmēram pustik lielā telpā, kur atradās divi izvelkami, divguļami dīvāni un viens izvelkams, vienvietīgs atpūtas krēsls. Guļamtelpas tālākajā stūrī bija novietots rakstāmgalds ar datoru, bet pretējā stūrī, tuvāk ieejai, atradās veļas skapis. *Ērti.*

– Jūsu ievēribai – visās telpās ir *Wi-Fi* ātrgaitas internets ar brīvo pieeju. Par to mēs naudu neņemam, – palepojās viesnīcas saimniece. – Šodien bez tā neiztikt.

– Daina, atvainojiet manu varbūt netaktisko jautājumu, bet kāpēc arī šajā puspagrabstāvā sienās iebūvēti apaļi iluminatori? Es vēl saprotu – guļamtelpā. Lai cik nelieli, tie tomēr ir logi uz āru, vēdināšanai un tā... Bet atpūtas telpā es pamanīju vienu iluminatoru iekšsienā – vai tā ir tikai dekorācija vai arī tam ir kādas funkcijas? – Zane tincināja.

– Ā, jūs laikam domājat lodziņu starp mana vīra kabinetu un atpūtas telpu. Jā, tam ir praktiska nozīme. Pirmkārt, Dainis ir liels pedants un vienmēr, kad atrodas viesnīcā, ar vienu aci pieskata darbinieku atpūtas telpu – lai viņi tur pārāk neaizsēžas brīžos, kad vajadzīgi apmeklētājiem. Nemaz nedomājiet, mēs savus darbiniekus neizspiegojam, tieši pretēji – ļoti rūpējamies par viņiem, taču tieši tāpēc pretī prasām kārtīgu darbu un simtprocentīgu atdevi. Savos brīvajos brīžos viņi drīkst atpūsties, kā vien vēlas, – skatīties TV, mums ir vairāk nekā simt kanālu, klausīties mūziku – te ir ļoti laba skaņas izolācija – dziedāt, dejojot, svinēt savas jubilejas. Bet – tikai no

darba pienākumiem brīvajā laikā! – Daina atkal pasmaidīja (Annai gan pēkšņi likās – pasmīnēja, taču viņa to norakstīja uz nogurumu). – Mēs te visi esam kā viena liela, laimīga ģimene, tāpēc daudzi tālāk dzīvojošie savās brīvajās dienās izvēlas palikt tepat Kaijciemā, nevis braukt mājās. Lielākā daļa darbinieku dzīvo vai nu *Akmens kotedžās* līdzās viesnīcai – tur ir seši divstāvu dzīvokļi ar atsevišķām ārdurvīm –, vai paši savās mājās tepat, ciemā.

– Un kāda ir lodziņa otrā funkcija? – neatlaidās Zane.

– Jūs gan esat urķīga, – Dainas balsī pavīdēja svešāds tonis. *Kas tas bija? Aizkaitinājums?*

– Nu, labi. Lodziņa otrā funkcija saistās ar algas dienu. Nav nekāds noslēpums, ka šobrīd daudziem neklājas viegli – kredīti, parādi... Parasti mēs saviem darbiniekiem algas pārskaitām uz viņu bankas kontiem, taču ir daži, kuri vēlas, lai viņiem tiktu maksāts skaidrā naudā. Tad nu Dainis var noskatīties, kad vajadzīgais cilvēks atpūtas telpā ir viens pats, piesaukt viņu pie lodziņa un norēķināties. Lai nebūtu nekādu pārpratumu vai *kreisu runāšanu*. Laboratorijas dēļ gaiteni uzstādīta video novērošana, bet darbinieku telpās kameru nav – mēs cienām privātumu.

– Daina, ja es pareizi sapratu, jūs nupat mums atklājāt, ka vairākiem saviem darbiniekiem maksājat aploksnēs, respektīvi – apejot nodokļus? – Zane iepleta lielas acis. – Vai jums nemaz nav bail?

– No kā? No jums? – Daina jautri iesmējās. – Kāpēc gan? Vai tiešām es tik ļoti būšu kļūdījusies cilvēkos un jūs tūdaļ skriesiet mani “noklauvēt” tuvākajā VID nodaļā? Tad nu gan tas būs liels sasniegums – pasaule uzzinās, ka Kaijciema Spožie, palīdzot saviem darbiniekiem tikt vaļā no parādiem, maksā nosacīti lielākas algas, pieverot acis uz to, vai viņi paši tālāk nodokļus nomaksā vai nenomaksā. It kā citur tā

nenotiktu! Starp citu, Zane, vai jūs kādreiz esat parēķinājuši, cik uzņēmējam reāli izmaksā katrs viens simts latu, ko viņš algas dienā samaksā savam darbiniekam, piemēram, jums? Ticiet vai ne – simtu astoņdesmit... Gandrīz dubultu summu.

Anna jau labu brīdi centās kaut kādā veidā pievērst Zanes uzmanību, lai piespiestu viņu aizvērt muti un nepateikt vēl kaut kādu pārsteidzīgu muļķību. Viņu bija patiesi ieinteresējis *SPA Kaijās* notiekošais, tāpēc galīgi nevietā būtu sakašķēties ar namamāti un zaudēt “viss apmaksāts” viešņu statusu.

Vai tiešām Zane nespēj kaut vienreiz padomāt, pirms kaut ko teikt vai jautāt?

No otras puses, Anna Elizabete izjuta mazu, gandrīz ļaunu prieciņu, redzot, kā pēc pēdējā Dainas teikuma ieplešas Zanes acu zilītes.

Laikam taču beidzot saprata, cik dārgi viņi visi man katru mēnesi izmaksā!

Droši vien prātīgāk būtu arī ar mūžvecajiem aģentūras darbiniekiem pārslēgt gabaldarba līgumus, respektīvi, maksāt tikai par reāli izdarīto, nevis konkrētu algu ik mēnesi neatkarīgi no ieņēmumiem, taču Anna nespēja tā rīkoties. Vismaz attiecībā uz Zani, Ģirtu un Kārli ne. *Pagaidām vēl ne.*

* * *

– Ja neesat pārāk nogurušas, apiesim vēl likumiņu ap viesnīcu un tad kāpsim augšā uz apartamentiem, – viesmīlīgi viedināja Daina. Viņas balss atkal skanēja mierīgi un līdzsvaroti.

– Es ļoti vēlētos jums parādīt *Rasas Lāsi* un iepazīstināt ar tās saimnieci Intu Lāsīti.

Privātais skaistumkopšanas salons *Rasas Lāse* bija izvietots viesnīcas labā spārna puspagrabā zem aptiekas un daļas

uzņemšanas halles, ar ieeju no āra. Gaumīga izkārtne vēstija, ka daiļumiestāde strādā katru dienu, vienīgi manikīre-pedikīre bija sastopama tikai divas reizes nedēļā, jo brauca no Rīgas.

Un atkal Anna Elizabete bija patīkami pārsteigta par to, kā tik salīdzinoši nelielās telpās iespējams izvietot tik daudz funkcionālu telpu un stūrīšu – administratores leti, frizieru istabu, matu mazgājamo telpu un labierīcības, manikīra-pedikīra stūrīti, sejas un ķermeņa kopšanas istabu un pat nelielu, mazumtirdzniecībā pieejamo SPA KAIJAS ražoto skaistumkopšanas līdzekļu paraugu ekspozīcijas stendu.

Iepazīšanās formula – sabiedrisko attiecību uzlabošana – kārtējo reizi nostrādāja nemainīgi pozitīvi, taču Annai bija sajūta, ka arī bez tās viņas būtu atradušas kopēju valodu. Inta Lāsīte atstāja patīkamu skaistas, koptas, bet galvenais – gudras sievietes iespaidu. Annai viņa ļoti iepatikās.

Kamēr Zane aizrautīgi pētīja skaistumkopšanas līdzekļu paraudzījumus, Anna Elizabete neuzkrītoši centās iztaujāt salona saimnieci – cik viegli vai grūti, atrodoties pilnīgā nostūrī, veidot un attīstīt biznesu, kas saistīts ar zinātniskiem pētījumiem, eksperimentiem, skaistumu, labsajūtu, veselību un nereti arī dzīvību?

Lāsīte izrādījās atsaucīga sarunu biedre – pat ļoti – un, redzot Annas patieso interesi, uzaicināja viņu un Grāfu vakarā pie sevis uz kafiju un “meiteņu parunāšanos”.

Anna Elizabete ielūgumu nevilcinoties pieņēma.

* * *

Atvadījušās no viesmīlīgās *Rasas Lāses* īpašnieces, viņas Dainas vadībā devās nelielā pastaigā, lai apskatītu viesnīcas teritoriju, dārzu, jūras malu un tuvējo apkaimi.

Izbrīnu radīja fakts, ka viesnīcai ir četras ieejas-izejas. To Anna piebraucot nebija pamanījusi.

Protams, no iespējamo nelaiemes gadījumu un evakuācijas nepieciešamības skatpunkta tas bija labi, tomēr potenciālajam ļaundarim šādi bija vieglāk nepamanītam ienākt vai iziet. Droši vien tāpēc visos viesnīcas gaitēnos, baseintelpā, treniņzāli un vēl daudzās citās vietās, par kurām Anna Elizabete pat nespēja iedomāties, atradās novērošanas kameras. Tas radīja nepatīkamas izjūtas.

Apspiedusi vēlmi klusi un neapmierināti paņerkstēt, Anna sakoncentrējās vietas izpētei.

Labi, tātad ieejas-izejas!

Galvenās, parādes jeb Dienvidu durvis (viņas pa tām bija ienākušas), jūras vārti jeb Ziemeļu durvis (*Dzeltenās kafejnīcas* izeja uz jūras terasi), Zaļās jeb Austrumu durvis (ieeja *Zaļajā ēdamistabā* – restorānā) un visbeidzot – Rietumu durvis, pa kurām viesi un darbinieki visātrāk varēja nokļūt viesnīcas autostāvvietā.

Tieši no Rietumu durvīm augšup uz otru stāvu un lejup uz puspagrabu aizvijās greznas metālkaluma spirālkāpnēs. Tiesa, bija vēl divas šauras kāpnītes – no pirmā stāva uz puspagrabu (taču tās atradās aiz elektroniski slēdzamām šaurām durtiņām un bija domātas tikai darbiniekiem) un no otrā stāva viesu gaitēna uz trešā jeb jumta stāva *Torņa apartamentiem*.

Viesnīcas apkaime bija rūpīgi sakopta, faktiski gandrīz izlaizīta ar mēli. Ne krituša čiekuriša, ne brīvdomīgas priežu skujas! Abpus galvenajai Dienvidu ieejai pletās šaura koka terase, ko papildināja miniatūrs akmeņdārzs ar eleganti sagrau-
pētiem mūžzaļiem un salcietīgiem augiem. Otrā viesnīcas pusē, tieši abpus *Dzeltenajai kafejnīcai*, bija izvietojušies greznāki

akmeņdārzi, bet nepilnos simts metrus līdz jūrai varēja veikt, ejot pa platu koka dēļu laipu un mielojot acis gar krāšņu, pirmajā acu uzmetienā šķietami nevērīgi sastādītu, lai gan patiesībā rūpīgi pārdomātu pavasara ziedu dārzu, kur šobrīd ziedēja vismaz četrus krāsu krokusi, narcises, sniegpulksteņi, primulas un tulpes.

Rāmo mieru un apcerīgo pastaigu iztraucēja Grāfs. Pēkšņi nostiepis siksnu, viņš metās tuvīno kāpu krūmu virzienā, tenteriski raujot Annu Elizabeti līdzī kā lupatu lelli.

Esam gan mēs, viņa skriedama paspēja nodomāt. Saviesīgi pļāpājam un dodamies nesteidzīgās pastaigās, bet nabaga lopiņš tikmēr ciešas pāri spēkiem! Cik labi, ka man kabatā ir cimdi un maisiņš!

Nelielais starpgadījums ātri tika likvidēts, taču tas bija atmodinājis viesnīcas saimnieci Dainu Spožo no rāmās pašapceres, atgādinot par tiešajiem pienākumiem. Pulksteņa rādītāji jau tuvojās dienas vidum, taču viesņās vēl nebija tikušas līdz savam numuram. Steigšus uzvedusi Annu Elizabeti un Zani pa spirālkāpnēm līdz otrā stāva gaitēņa sākumam, saimniece diplomātiski mēģināja glābt to, kas vēl glābjams.

– Droši vien jūs vēlētos atsvaidzināties un brīdi atpūsties? Lūk, jūsu numura atslēgas! Iekārtojieties un jūties kā mājās. Pārējo apartamentu apskati mēs varētu atstāt uz pēcpusdienu, jo pirmie *ilgtermiņa viesi* ieradīsies tikai rīt. Pusdienas būs pulksten divos – *Zaļajā ēdamistabā*. Vakariņas – astoņos *Purpura ēdamistabā*. Tur arī tiksimies! Bet tagad man vajadzētu brīdi veltīt dažiem steidzamiem darbiem, – pēdējie vārdi sakrita ar papēdišu klikstoņu uz kāpnēm.

– Bija jau arī beidzamais laiks. – Atvērusi apartamentu durvis un palaidusi Grāfu pirmo, Anna Elizabete pārkāpa

slieksni un atslīga tuvākajā atpūtas krēslā. Steigšus novilkusi elegantās, melnās augstpapēžu laiviņkurpes, viņa izdveša atvieglojuma pārpilnu nopūtu.

– U-u-uff! Nu, saki man, kālab mēs sevi tā spīdzinām?

Zane neatbildēja – bija pārāk aizņemta ar telpu izpēti. Toties Grāfs laikam jau pateicībā par gardajiem omletes gabaliņiem un kļūmīgās situācijas taktisku atrisinājumu nogūlās saimniecei pie kājām un ar garo mēli sāka cītīgi laizīt viņas samocītās pēdas.

– Re, kurš ir vislabākais *spa* terapeits! Paldies, sunīt! – Anna smaidīdama pabužināja vilka kažoku.

– Līzbet, tev ir kaut mazākā nojēga par šo apartamentu diennakts cenu? – Zane bija beigusi telpu ātro apskati un izskatījās satraukusies. – Šis ir divvietīgs lukss ar divām guļamistabām un labierīcību telpām, netrūkst pat džakuzi un milzīga balkona uz jūru! Piecel taču beidzot savu pēcpusi un atnāc līdz logam!

– Negribu. Un neiešu. Ļauj man mirkli mierīgi pasēdēt... – Anna īgni atburkšķēja, masēdama potīti. Atkal pietūkusi un sākusī sāpēt. Pirms desmit gadiem lautzā un neprasmīga medicīnas praktikanta nepareizi ieģipsētā potīte, protams, bija sadzījusī, taču visai bieži mēdza par sevi smeldzīgi atgādināt, sevišķi uz laika maiņām.

Pievakarē pilnīgi noteikti līs...

Tomēr ziņkāre uzvarēja slinkumu, un Anna Elizabete piecēlās. Turpretī Grāfs, neapmierināti ņurdēdams par nozagto pagalvi – silto kāju –, palika guļam. Pat acis nepavēra.

Anna pārļaida vērtējošu skatienu abām ar Zani piešķirtajiem *Purpura apartamentiem*. Patiešām grezni, neko teikt. Un plaši. Mūsdienīgs remonts un apdares materiāli, kas veiksmīgi papildināti ar krāšņiem, barokāliem akcentiem: atpūtas

krēsliem, gultu baldahīniem, aizkariem un portjerām, dekoratīvajām auklām ar zelta pušķiem, gaismekļiem senatnīgu kandelabru formā, apjomīgiem ziedu, galvenokārt balto un tumšsārto liliju, kārtojumiem Ķīnas porcelāna vāzēs. Dominējošā krāsa – visu toņu un nianšu purpurs – liecināja, ka viesnīcas telpu interjeram un dizainam tiek pievērsta liela uzmanība un tērēti milzu līdzekļi.

Nedod Dievs, ja Grāfam ienāktu prātā kaut ko te sagrauzt vai apgāzt!

Taču, vērīgāk aplūkojot atsevišķas detaļas, Anna Elizabete nespēja apspiest smaidu...

Jā, telpas bija skaistas un gaumīgi iekārtotas, taču tajā visā jautās tāds kā neīstums, kā viltojuma klātbūtne. Dainas Spožās īsā vēsturiskā ekskursa iedvesmota, Anna Elizabete bija noskaņojusies nedaudz spokainām, pagātnes atmiņu pilnām viesu istabām ar, iespējams, rūpīgi atjaunotām autentiskām mēbelēm, padilušām tekstilijām un patinas tīklojuma pārklātām greznumlietiņām plauktos, bet tā vietā nokļuva mūsdienu interjera katalogu trīsdimensiju vizualizācijā – viss jauns, spožs, grezns, vēl pēc krāsas un lakas smaržojošs... Izskatās, ka viesnīcas ēka nesen kapitāli pārbūvēta un atjaunota, bez žēlastības aizmēžot projām visu veco, autentisko un aizvietojot to ar pseidoantikām mantiņām, ko par lētu naudu vairumā varēja pasūtīt dizaina preču veikalos.

Abas *Purpura apartamentu* guļamistabas, uz kurām veda durvis no viesistabas, bija vienādi iekārtotas – gulta (vienā istabā virs tās karājās abstrakta glezna ar asinssarkanām lūpām, otrā – ar aizkostu ābolu), naktsskapītis, skapis-plaukts, liels plazmas televizors. Istabā pa labi atradās arī rakstāmgalds. Viesistaba pirmajā mirklī šķita patukša, tomēr trīs mīkstie zviļņi ap pazemu galdiņu istabas dziļumā, divi pusmēness

veida galdiņi pie ieejas un gigantiska platlapu palma pie kreisās sienas piepildīja to līdz malām. Tik vien palika vietas kā pašiem un gaisam, ko elpot.

Annai visvairāk iepatikās lielais četrstūrainais balkons, vērsti tieši pret ziemeļiem, tas ir – pret Dižjūru. Tas bija prāvas istabas lielumā, vietas pietika gan četriem šēzlongiem, gan diviem kafijas galdiņiem un pat tālskatim. Balkona stūros zaļoja zemu, kuplu palmu puduri, bet pret jūru vērstā mala bija papildināta ar tādu kā trīsstūrveida knābi, radot asociāciju ar kuģi, kas ar priekšgalu lepni šķeļ viļņus, kamēr smalkā publika laiski malko kokteiļus.

Varbūt šis balkons ir vienīgais, kas nepārbūvēts saglabājies no Spožo dzimtas ciltstēva – vecā kapteiņa laikiem? Varbūt viņam, no kuģa uz sauszemes nokāpjot, likās svarīgi saglabāt vismaz šo ilūziju?

– Līzbet, ja neiebilsti, es ņemšu guļamistabu pa labi – tur ir rakstāmgalds, un es gribētu vaļas brīžos pastrādāt pie romāna. Labi? Tev taču mani nevajadzēs visu laiku un nepārtraukti? – Zane šobrīd atgādināja mazu bērnu.

– Nē, protams. Un – jā, protams, ņem. Mums ar Grāfu vienalga. Ka tikai gulta plata un matracis ērts.

– Tu taču... neļausi *vilkam* gulēt gultā? – Zane nez kāpēc satraucās. – Spalvas... un tā...

– Nav nekāda *un tā*. Protams, vilks gulēs *pie* gultas, uz sava līdzpaņemtā mīkstā matracīša. Nesaprotu, kas tev tā par tricelību uznākusi. Viesnīca kā viesnīca, numurs kā numurs, tikai ieturēts konkrētā stilistikā. Mēbeles – labi atdarinājumi, arī vāzes, visticamāk, *Made in China*. Nav nekāda Luvra vai Ermitāža. Protams, tas nenozīmē, ka mēs drīkstam uzvesties kā burlaki, taču es negrastos nākamo mēnesi staigāt uz pirkstgaliem un neelpot.

Saruna draudēja pārvērsties vienā no tiem nejēdzīgajiem sadzīviskajiem ķīviņiem, kuri izceļas tukšā vietā un kuriem beidzoties neviens vairs nespēj atcerēties, kā viss sācies. Anna Elizabete domās raidīja palīgā saucienu visiem labajiem Visuma gariem, lai kāds viņu kaut uz mirkli atpestītu no Zanes jūsmīgi satrauktajiem iespaidiem, kas bija pārauguši nebeidzamā tarkšķēšanā.

Līdzu, dažas minūtes netraucēta miera savā istabā vai uz balkona!

Visuma labais gars, šķiet, bija labvēlīgi noskaņots – līdz ar Zanes kārtējo “Lizbet, tu zini...?” melodiski iedziedājās Annas Elizabetes mobilais telefons. Savilkusi nopietnu sejas izteiksmi un nočukstējusi “Atvaino, tas ir svarīgi!”, viņa iegāja savā istabā un cieši aizvēra durvis. Šobrīd Anna būtu gatava kaut stundu teikt “jā”, “nē”, “protams” klusējošā klausulē, lai tikai nodrošinātos pret Zanes kārtējo iebrukumu.

Zvanītājs bija Miks. Interesējās, kā atbraukušas, kā iekārtojušās, vai jau uzzinājušas ko interesantu.

– Kaut kas ir gan, bet tās ir vairāk tādas... sajūtas. Mozaīkas kriptiņas, kam varbūt nav nekādas vērtības. Iespējams, vairāk derīgas informācijas uzzināsim pie pusdienu galda vai vakariņās, kad no Rīgas atgriezīsies Dainas vīrs. Vismaz pagaidām viņa pat ar pušplēstu vārdu nav pieminējusi mūsu vizītes īsto iemeslu, stāsta tikai par viesnīcu un topošo kosmētisko līniju. Vakarā man paredzēta intriģējoša tikšanās, no kuras es gaidu lielāku skaidrību.

Anna Elizabete dažos vārdos konspektīvi pārstāstīja šodien redzēto un uzzināto, pēc neliela pārdomu mirkļa negribīgi piebilstot: – Zini, Mik, runājot par sajūtām, man likās, ka darbinieku vidū jaušas tāda kā spriedze, kā apvaldītas dusmas. Nevar īsti saprast, vai tas ir savstarpēji vai vērsti tieši pret Dainu.

– Līzbet, apsoli man, ka būsi prātīga un nemeklēsi piedzivojumus, labi? – Mika balsī ieskanējās rūpes.

– Protams. Mēs taču esam atbraukušas atpūsties, izklaidēties un uzlabot veselību, vai ne? Tāda bija oficiālā leģenda, ja pareizi atceros, – Anna smējās. – Nu tad arī pūtišos un izklaidēšos uz visu banku!

Nez kāpēc pēc īsās sarunas Miks jutās pamatīgi satraukts un noraizējies. Annas Elizabetes balsī bija skanējusi tik tēlota vieglprātība, ka pat pilnīgam dundukam būtu skaidrs – viņa atkal iekulsies nepatīkšanās.

Interesanti, cik viņiem tur diennaktī maksā viens numurs? Es varētu aizbraukt, Annai un Zanei nezinot, un apmesties turpat viesnīcā, brīvā numurā. Vai arī – ja ne pašā viesnīcā, tad netālaļā viesu mājā vai pie kāda no cieminiekiem. Nevar būt, ka neatradīsies brīva istabiņa! Hmm, nav slikta doma – pats atpūtišos, beidzot izbaudišu, ko nozīmē spa procedūras, un arī meitenes pieskatīšu. Ja nu kas... Annas studiju biedrene taču mani nepazīst. Vai nu būs tā, ka neizdosies? Jāpajautā ģenerālim, ko viņš par to domā?

Ģenerālis, kā jau to varēja iedomāties, nebija sajūsmā. Paredzēja, ka Anna Elizabete no dusmām lēks gaisā, jo viņai liksies, ka tiek uzraudzīta, kontrolēta un ierobežota.

Tomēr Miks palika pie sava un ieslēdza plaukstdatoru.

SPA KAIJAS apartamentu cenas bija graujošas gan latos, gan eiro.

Nez kurš tādas varēja atļauties? Divās nedēļās bankas konts būs sauss kā izsūkts ar putekļu sūcēju.

Rūpīgi izstudējis komplekso veselības uzlabošanas piedāvājumu cenu listi, majors Kaķītis nolēma attaisnot savu klātbūtni viesnīcā ar baseina, trenāžieru zāles un masāžas

procedūru nepieciešamību, taču dzīvošanai atrada ekonomiskāku risinājumu – netālo viesu māju *Mazreņģes*, kas atradās vien piecu minūšu gājiena attālumā no SPA *KAIJAS* galvenās ēkas. Tur tika piedāvāta ērta, vienkārša naktsmītne un brokastis *eko stilā*, bet pārējos labumus varēja baudīt viesnīcā. Pretēji naktsmītņu astronomiskajiem cipariem maltīšu cenas *Kaijās* bija visnotaļ demokrātiskas.

Rezervējis istabu *Mazreņģēs* nākamajām divām nedēļām, Miks apmierināts devās sakravāt ceļasomu.